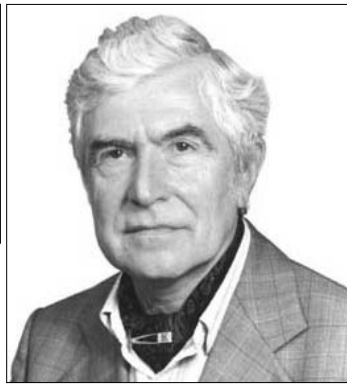

Exkluzív beszélgetés Dr. Kiszely István professzorral

Professzor Úr, pár évvel ezelőtt az Európai Időben részleteket közöltünk az interneten föllelhető művéből „A magyar nép őstörténetéből”.

Professzor Úr, megkérem, válaszoljon az Európai Idő olvasóinak az alábbi, a lapunkban ilyen-olyan források kapcsán korábban már érintett kérdésekre.

— Európai Idő:

Mi a véleménye a Semino-féle „Haplogroup R1a1 (Y-DNA)“ vizsgálat „Eu19“-es markere adataiból adódó ama következtetéséről, miszerint Európa legősibb népe a magyar?

(LÁSD: „The Genetic Legacy of Paleolithic Homo sapiens sapiens in Extant Europeans: A Y Chromosome Perspective“

http://hpgl.stanford.edu/publications/Science_2000_v290_p1155.pdf és: http://en.wikipedia.org/wiki/Haplogroup_R1a)

— Dr. Kiszely István:

Európa legősibb népe természetesen nem a magyar. Európa őslakói az indoeurópaiak, akiknek leletei a Kárpát-medencében ott vannak már a Bükkben (a 9 millió éves Rudabányai ősi emberszabású majom), az előember (a 330 éves vértesszőlősi előember), a subalyuk-i (35 000 éves) őskori ember stb. Mindezek természetesen nem voltak „magyarok”, hanem indoeurópaiak. Az átmeneti kőkorban és az újkőkorból a Kárpát-medence ugyanúgy népesedett be, mint Európa minden más népe (mediterránok, alpiak, nordikusok, dináriak, Cro-magnoniak, kelet-baltiak stb.) ők sem voltak még magyarok. A réz- és vaskorban alig volt embermozgás, főleg az eszközök változtak, de a lakosság halottainak jelentős részét égette, így ebből a korból kevés ismeretünk maradt. Aztán a vaskor elején a hallstattiak indoeurópaiak voltak éppúgy, mint a kelták. De a Kr. előtti VII-VI. században valami történt: megjelentek az iráni fennsíkról a lovas szkíták (régiesen magyar néven: szittyák), majd ugyanonnan az időszakunk kezdetén a sauromaták és a szarmaták, a rómaiak 361 körül behívják a Fekete-tenger északkeleti részén (Meotisz környékén) élő hunokat, hogy „kordában” tartsák a tiszántúli gepidákat, aztán 568-ban, majd utána két hullámban megjelentek az avarok, 895. május 10-én Árpád népe jött a Kárpát-medencébe, akikhez hozzáköltöztek a besenyők, 1235-ben az iráni jászok, majd 1243- és 1246-ban a kis- és nagy kunok. Ezek voltak a magyarok - a szkítáktól a kunokig. Természetesen volt a Kárpát-medencében őslakosság, aztán sok betelepülő és betelepített, de ezek genetikailag nem voltak „magyarok”, csak a Kárpát-medencében élő népek. A magyarságot a szkítáktól a kunokig számítjuk, akiknek lezármazottai „a magyarok”. Sajnos a páviai Semino-éknak „random” mintát („vak”-mintát) adtak, amelyben ott voltak az őslakos és betelepült indoeurópaiak is. Mi nem azt keressük, hogy mennyi a Kárpát-medencében az indoeurópai, hanem, hogy mennyi a Belső-Ázsiából (Kelet-Turkesztánból) jött „magyar” Tehát: Európa legősibb népe nem a magyar.

— Európai Idő:

Melyek a legújabb fejlemények a genetikai vizsgálatok magyar vonatkozásában (például a magyarság és a székely népcsoport vonatkozásában)?

— Dr. Kiszely István:

A legújabb genetikai vizsgálatok szerint „a magyaroknak genetikailag semmi köze sincsen a finnugorokhoz, legközelebbi rokonaik a Belső-Ázsiában élt és ma is élő török népek”. Ez a tudományos eredmény 2003-ban került fel a világhálóra és 2003. decemberében jelent meg a világ két legtudományosabb természettudományi lapjában a Nature-ban és a Science-ben.

— Európai Idő:

Mi a véleménye a 2008. május 21-én elhunyt erdélyi származású örmény tudós, Vahan Anhaghth Astvaturian (Szongott Dénes) „SZKÍTA B – HUN NYELVKÖNYV” és „BARRILD == SZÓTÁR” címen megjelent két jegyzékéről ill. tanulmánytöredékéről, amelyekben a libanoni Tyrosban (a mai Tir) élt kutató így összegzi e művek jelentőségét:

„Jelen publikáció didaktikus céllal készült, an-

nak érdekében, hogy a széleskörű magyar publikum mintegy megtanulhassa nagyon valószínűen az őseinknek tekinthető nyelvét. (...) Az anyagok összegyűjtése, rendezése, értelmezése során kiemelkedő didaktikai tanulság az, hogy legkézenfekvőbb a szkítoid nyelveket magyar alapnyelvből magyarázni, mivel az általam ismert összes nyelvek közül* ez a nyelv áll hozzájuk a legközelebb.”

(Az olvasók tájékoztatása kedvéért szükségesnek tartjuk megjegyezni, Vahan Anhaghth Astvaturian mintegy 40 nyelvet beszélt: magyar és örmény anyanyelvén kívül az alábbi nyelveket beszélte magas fokon: olasz, veneto-i, francia, spanyol, portugál, katalán, gallego, león-i, román, német, angol, holland, flamand, svéd, dán, izlandi, ír, kimru (welsh), finn, észt, lív, orosz, lengyel, ukrán, cseh, szlovák, szerb, bolgár, albán, új-görög, perzsa, kurd, hindi, grúz, csecsen, török (számos közép-ázsiai rokonyelveivel), új-héber, arab, kopt.

A forrásanyag egyik értelmezése, amelyet az Európai Időben is közöltünk:

PERKUPAI PETŐ IMRE: EDDIG ISMERETLEN ŐSMAGYAR NYELVI DOKUMENTUMOK ÁTTEKINTÉSE

<http://www.kincseslada.hu/magyarsag/content.php?article.449>

Vahan Anhaghth Astvaturian KÉT TANULMÁNYA:

http://www.freeweb.hu/andvarga/osny0/zzz/vaa_23.zip

— Dr. Kiszely István:

Szongott Dénes munkáit (ezért kérem bocsássanak meg, mert nem vagyok nyelvész) nem ismerem. Hasonló publikációk évente nagy számban jelennek meg. Talán hasznosabb lenne Kiss Dénes magyar nyelvi munkáira figyelni, aki tudományos alapon kutatja a magyar ősnyelv létezését, de ez az ősnyelv nem európai, hanem belső-ázsiai. Onnan hoztuk magunkkal.

— Európai Idő:

Mi a véleménye Dr. Detre Csaba HUN SZAVAK, SZÖVEGEK c. tanulmányáról? (http://www.kitalaltkozepkor.hu/hun_szavak.html)

— Dr. Kiszely István:

Amit Detre Csaba mond és ír, az mind igaz. Detre Csaba komoly kutató, 20 évig élt Perzsiában (Iránban). Az iszfaháni kódexet 1860-ban találták Iszfahánban, van annak egy jereváni VI. századi örmény és egy IX. századi török fordítása is. Ki kellene adni facsimile kiadásban, hogy a „nyelvészek” egy kicsit megdöbbenjenek a hun és a magyar nyelvtan, valamint a szókincs nagymértékű hasonlóságáról. Az eddig megjelent részek is meggyőzik az olvasót a két nyelv alapjainak azonosságáról.

— Európai Idő:

Mi a véleménye arról, hogy a Magyar Tudományos Akadémia egyikkel sem foglalkozik, noha Vahan Anhaghth Astvaturian (Szongott Dénes) szerint is:

„a szkítoid nyelvek nem ismeretlen nyelvek, legfeljebb csak a „Nyugat” előtt ismeretlenek, mert az nem akarta ezeket a nyelveket megismerni. Ezt a nyugati attitűdöt én „Nyugati –Szkíta Averziónak” neveztem 1985-ös könyvemben. (vide: V.A. Astvaturian, 1985) Ennek a történelemtudományokra gyakorolt negatív hatása felbecsülhetetlen.

(...) A szkítoid nyelvek következő nagy fejezete a 13. században játszódik, amikor a híresen polyglott II. Hochenstauf Frigyes császár 32 nyelvű szótárának egyik példányát Al-Khamil egyiptomi szultánnak ajándékoz-

za. Ez a példány valamikor a 16. század folyamán nehezen rekonstruálható velencei, majd portugál úton szintén a S.A.Z. birtokába kerül. Tudni kell, hogy a jeles német császár e szótárának egyik példányát az Árpád-házi magyar királynak akarta adományozni. Ő azonban visszautasította az ajándékot kijelentve, hogy a „magyarok megtagadták pogány szkíta múltukat”, s az ilyen műveknek semmi keresnivalójuk a keresztény Magyarországon. Megítélésem szerint ez példátlan történelmi ostobaság, de a magyaroknak ez a saját történelmük kiirtásának virtusa végig követte történelmüket, s ma már egészen más vonatkozásban ugyan, de jellemző rájuk a mai napig.

A 19. században több magyar nyelvtudós is kutatott, vagy inkább „belebotlott” a szkítoidkultúrába, s nyelvekbe. Ezek közül kiemelem Zichy István és Lukácsy Kristófot. Érthetetlen, hogy e két óriásnak valamilyen rejtélyes okok miatt miért nem adatott meg az, hogy kutatási eredményeit nagy összefoglaló műben publikálja.

A „magyar átok” a 20. században tovább folytatódik, a kiemelkedő magyar bizantinoturkológus akadémikus Moravcsik Gyula szkíta-feljegyzései jórészt eltűnnek. Benedeffy Lászlót megfenyegetik, hogy „existenciálisan ellehetetlenítik”, ha tovább folytatja kaukázusi „magyar” azaz szkíta-hun kutatásait, (ugyanis eredetileg geodéta volt, szinte titokban végezte ilyen-fajta kutatásait.) Nagyon hasonló szkíta-életút jutott Schütz Ödön jeles turkoarmenológus professzornak is, aki menekülésként jelentős „hun” anyagokat adott át tanítványainak, Verzár Istvánnak, Mándoki Istvánnak, Szerb Jánosnak, Detre Csabának. Félelmetes történet, hogy a négy tanítvány közül három 1986 és 1991 meghal éppen hunszkita terepi kutatómunkája során, nagyon gyanús körülmények között.

Óriási feldolgozatlan szkíta anyagok húzódnak meg az Orosz Szkíta Intézetben Moszkvában. Ha az oroszok felhagynak legendás rejtőzködési szokásaikkal, biztosra veszem, hogy tőlük bámulatos információkat kapunk a szkíta kultúráról és nyelvről.

(...) Az örmény, főleg kolostorokban őrzött kézirat-kincseknek (az évezredvégi kalkulációk szerint 7-15 millió könyvtári egység) 2000-ig mintegy 3-4 százalékát dolgozták fel a modern tudományok által megkövetelt módon. Ebből a 3-4 százalékból kerültek elő a sok könyvben összegzően publikált kultúrkincsek. Akkor még miket várhatunk a maradék 96-97 százaléktól? “

— Dr. Kiszely István:

Az örmény (jereváni) könyvtárban három oldal jelentnyi írott anyag van a hunokról és a magyarokról (Tutsek Árpád közlése, aki 20 évig pravoszláv szerpapként térített Örményországban). Úgy tudom, hogy ezeknek még csak 1 %-át sem dolgozták fel. Az örmény forrásmunkákat pedig magyar kutatók nem ismerik. Ez nem véletlen, hanem tudatos. Nem akarnak tudomást szerezni ősi hiteles forrásainkról, mivel azok egyértelműen megdöntenék a monarchikus finnugor őstörténeti dogmákat. Őseinkről írt forrásmunkákat (baktriai, szogd, perzsa, Kínai Császári Évkönyvek stb.) a mai napig nem adtak ki, nehogy megismerjük igaz múltunkat.

— Európai Idő:

Mi a véleménye az Akadémia által és a „hivatalos magyar történetírás által” is délibábos álmódósnak tartott sumér-szkíta-hun-avar-székely-magyar folytonosságról ill. rokonságról?

— Dr. Kiszely István:

A hivatalos történészek mindig az adott hatalmat szolgálják ki. A monarchia, majd a diktatúra álláspontja volt a nagy Francois Talleyrand-i mondás: „Vedd el egy nép múltját és azt teszel velük, amit csak akarsz”. Az akadémikusok nem buta emberek, csak jellemtelének. Kihasználják a hatalmat megélhetésük reményében. Ezért vettük mi kézbe a magyar őstörténetet. Tanítványaim (Obrusánszky Borbála, Gerhat Petra stb.) járják Belső-Ázsiát és napról-napra megdöbbentő csodálatos anyagot tesznek az asztalra. Ezért persze ütnek-vágnak bennünket; mi azonban álljuk a sarat. Személyünk nem érdekes, csak a célt szolgáljuk.

(folytatása a 11. oldalon)

